RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE

nr. 12.107 van 24 augustus 2016
in de zaak A. 219.838/XIV-37.136

In zake : XXXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Rosalie Daneels
kantoor houdend te 1210 Brussel
Haachtsesteenweg 55
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 25 juli 2016, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 170.316 van 21 juni 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 1 augustus 2016 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest op omstandig gemotiveerde wijze vast dat verzoekster niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van een terugkeer naar Servië. Daargelaten de terechte vaststellingen in het bestreden arrest dat arresten van de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen een individuele draagwijdte hebben, dat deze geen precedentwaarde hebben en dat de vraag van verzoekster om een toepassing “naar analogie” van artikel 1, C, (5), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, (hierna: het vluchtelingenverdrag) geen steun vindt in de vreemdelingenwet, kan niet worden ingezien welk belang verzoekster zou hebben bij de door haar gevraagde “redenering per analogie met de cessation clausule”, vervat in die bepaling van het vluchtelingenverdrag, en haar verwijzing naar de eenheid van rechtspraak. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest immers vast dat “[w]aar verzoekende partij nog stelt dat het onmogelijk is voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst, […] verzoekende partij vrijwillig naar Servië terugkeerde in 2003 en daar bleef tot 2009”, hetgeen door verzoekster niet wordt betwist. De door verzoekster beoogde “cessation clausule” vervat in artikel 1, C, (5), van het vluchtelingenverdrag heeft echter net betrekking op een vluchteling die dringende redenen kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit in te roepen, hetgeen haaks staat op bovenvermelde vaststelling. Bovendien zorgt dit gegeven ervoor dat voorliggende zaak geenszins vergelijkbaar is met de door verzoekster aangehaalde Franstalige arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin wel een dergelijke redenering “naar analogie” wordt toegepast. Het enige middel kan niet tot de cassatie van het bestreden arrest leiden.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op vierentwintig augustus tweeduizend zestien, door:

Carlo Adams,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,	toegevoegd griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Nick Hollevoet	**Carlo Adams**